

ДАРОВЕТЕ НА ЧЕРНИЯ ГАРВАН

chitanka.info

Живеели някога мъж и жена. Те били сетни сиромаси. Отишла веднъж жената да иска жито от съседите си. Дали ѝ всички по шепа и тя събрала пълна крина жито.

— Иди и го засеи — казала жената на мъжа си. — Може да се роди нещо и тогава няма да гладуваме така.

Отишъл мъжът и работил цял ден. Изорал и засял.

Поникнало едно жито — да му се ненагледаш! Когато дошло време за жътва, сиромасът взел сърпа и отишъл да жъне. Приближил се до нивата и що да види: насъбрали се птици от цял свят, покрили нивата от край до край и кълват ли, кълват житото. Ядосал се той и почнал да ругае и проклина птиците.

Изведнъж един черен гарван се отделил от ятото, долетял, до него и му рекъл:

— Тези птици са мои гости. Аз съм ги поканил и ако не ме посрамиш пред тях, ще изпълня три твои желаниа и ще ти дам всичко, което поискаш!

Селянинът се съгласил и се върнал в къщи. Жена му го попитала:

— Къде е житото?

— Не е узряло още — излъгал той.

Минало се още време.

— Защо не отидеш да жънеш? — подканила го пак жена му.

Спомнил си тогава мъжът за черния гарван и решил да отиде и да му поиска нещо в замяна на своето жито.

Тръгнал той, но не знаел къде отива, не знаел къде живее черният гарван. По пътя срещнал бабата на змея. Изпуснала си бабичката вретеното и казала:

— Подай ми го, синко, не мога да се наведа.

Вдигнал той вретеното и го подал на бабичката.

— Къде отиваш, синко? — попитала го тя.

Разказал ѝ той всичко, което му се било случило. Бабичката рекла:

— Имаш късмет, синко, че ме срещна, инак никога не би намерил черния гарван. Върви все направо, докато се свечери. А щом се стъмни, спри, черният гарван ще те намери сам. Ще те заведе вкъщи, ще ти покаже много злато, сребро и скъпоценни камъни и ще ти предложи: „Вземай си, колкото можеш да носиш“. Но ти му кажи: „Нищо друго не искам, освен твоята ръчна мелница“.

— Добре — рекъл сиромашът, — ще направя всичко така, както ме посъветва.

Тръгнал той все направо. Вървял, вървял, докато се свечерило. Спрял се сиромашът и зачакал. Излязъл насреща му черният гарван, завел го къщи, поканил го да седне на един килим, пръснал пред него злато, сребро, бисер и скъпоценни камъни и му рекъл:

— Вземи си, колкото можеш да носиш!

— Не искам ни злато, ни сребро, ни бисер, ни скъпоценни камъни — казал сиромашът, — дай ми ръчната си мелница.

Натъжил се черният гарван, но нямало що да прави — не можел да се откаже от думата си. Дал му той ръчната си мелница.

Взел селянинът мелницата и я помъкнал. Носи я той, а тя била толкова тежка, че пот като град се леел от него.

— Какво направи с мене проклетата баба, защо ме наказва така? Колко злато и сребро ми даваха, а пък аз взех тази мелница, та да плувна в пот! Защо ми е тя — малко ли са такива мелници у нас на село?

Вървял той, мъкнел мелницата и мърморел, а насреща му се задала бабичката.

— Остави мелницата на земята — казала му тя — и я завърти.

Завъртял сиромашът мелницата и от нея се посипали най-вкусните яденета, каквито има на света. Седнали двамата и хубавичко си хапнали. Поблагодарил селянинът на бабичката и понесъл мелницата към къщи. Щом пристигнал, той казал на жена си:

— Я разтреби добре навсякъде!

Жената помела и прибрала цялата къща. Завъртял тогава селянинът мелницата и от нея се посипали ястия. Жената се зарадвала и седнала с мъжа си да обядва. Изяли, колкото изяли, а останалото изхвърлили.

Заживели охолно мъжът и жената.

Мислел си радостен: „Ще ни изхрани ръчната мелница, няма да имам нужда втори път от черния гарван!“.

Минало се много време.

— Не мога да се стърпя да не поканя царя — казал веднъж селянинът.

— Защо ни е да каним царя? — обадила се жена му.

Ала мъжът все пак го поканил. Царят отговорил:

— Приемам поканата, но тежко ти, ако ме посрещнеш не тъй, както подобава!

Пристигнал царят със семейството си и с цялата си войска. Сложили трапеза и му поднесли най-разнообразни ястия, каквито душата на човек може да пожелае.

Царят изпратил съветниците си да разберат кой готви тези ястия. Върнали се съветниците и му доложили, че една бабичка седи и върти ръчна мелница, а всички ястия излизат готови от нея.

Престанал царят да яде, не се докосвал до нищо. Изплашил се селянинът и попитал съветниците:

— Защо царят не благоволява да се храни?

Те му отговорили, че царят няма да яде, ако той не му даде мелницата си.

Какво друго можел да направи сиромасът, освен да се съгласи.

— Нека царят благоволи да обядва, ще му дам мелницата си — казал селянинът.

Взел царят мелницата, а сиромасът отново започнал да гладува. Жена му толкова се ядосала, че едва не удушила мъжа си. Спомнил си той тогава за гарвана. „Гарванът ми обеща да изпълни три мои желания, а аз бях само веднъж при него. Я да отида още веднъж!“

Тръгнал той и по пътя пак срещнал бабичката.

— Къде отиваш, синко? — попитала го тя.

Селянинът ѝ разказал всичко.

Бабата му рекла:

— Когато отидеш при гарвана, не вземай ни злато, ни сребро, ни бисер, ни скъпоценни камъни, а кажи: „Не искам нищо друго, освен вашето магаре!“

— Добре — съгласил се сиромасът, — ще направя тъй, както ме посъветва.

Стигнал той до дома на черния гарван. Излязъл черният гарван, поканил го в къщи, приел го и го нагостил любезно. После изсипал пред него злато, сребро, бисер и скъпоценни камъни.

— Избери си, каквото ти душа иска!

— Нищо не искам — казал селянинът, — дайте ми само вашето магаре.

Свило се сърцето на гарвана: „Как ще живеем ние, ако му дадем и магарето?“ Но нямало що да прави, не можел да се откаже от думата

си, дал му магарето.

Подкарал го селянинът и си мислел: „Проклета баба, какво направи с мен! Толкова злато ми даваха, а аз поисках това магаре, което е само кожа и кости. За какво ми е то?“

Вървял той и не щеш ли, насреща му бабичката. Спряла се тя и казала на магарето:

— Я зареви и го обсипи със злато!

Магарето заревало и отрупало селянина с толкова злато, че той съвсем не се виждал под него.

— Сега го изрови! — заповядала бабичката на магарето.

Ударило магарето с копито, разровило златото и измъкнало от него селянина. Зарадвал се сиромасът, поблагодарил на бабичката и тръгнал с магарето към къщи.

Пристигнал той и казал на жена си:

— Дай ми вода, жено!

Жена му изтичала към кладенеца, извадила му прясна вода и му я подала. Напил се селянинът, обърнал се към магарето и казал:

— Хайде зареви и ми изгради къща с шестнайсет прозореца.

Магарето заревало и в същия миг се появила такава къща, каквато поискал селянинът.

Заживели отново мъжът и жената щастливо и охолно.

Намислил селянинът пак да покани царя на обед.

Царят приел поканата, но поискал да му подарят магарето. Нямащо какво да правят, дали му го. Отишъл си царят, а жената се нахвърлила върху мъжа си и започнала да го бие.

— Върви още сега при гарвана и искай от него подарък!

Тръгнал отново сиромасът. Вървял, вървял, срещнал пак бабичката.

— Къде отиваш, синко?

— При черния гарван.

— Не вземай нищо друго от него, освен тоягата му — посъветвала го бабичката.

Стигнал сиромасът до жилището на черния гарван. Излязъл насреща му той и го поканил вкъщи. Приели го и го нагостили богато. После изсипали пред него злато, сребро и скъпоценни камъни. Отказал се от всичко селянинът и поискал да му дадат само тоягата.

Почудил се гарванът, но изпълнил желанието му.

Вървял беднякът по пътя с тоягата и си мислел: „Какво ли чудо ще е скрито в нея?“ Не щеш ли — насреща му бабичката.

— Я се развърти, тояжке — казала бабичката. — За убиване — не го убивай, но хубавичко набий глупака и го научи на ум и разум.

Развъртяла се тоягата и така напердашила селянина, че той едва се довякъл жив до къщи. Влязъл вътре и казал на тоягата:

— Я се развърти, тояжке, и хубавичко напердаши жена ми!

Развъртяла се тоягата и набила жена му.

На другия ден селянинът взел вълшебната тояга и отишъл при царя. Царедворците не искали да го пуснат.

— Я се развърти, тояжке, и хубавичко им дай да разберат! — казал селянинът.

Развъртяла се тоягата и така набила царедворците, че никой не можел да се държи на краката си.

Влязъл селянинът в двореца и — право при царя:

— Върни ми мелницата и магарето!

Царят се разгневил и заповядал:

— Изхвърлете го навън!

Тогава селянинът извикал на тоягата си:

— Хайде, тояжке, покажи силата си!

Развъртяла се тоягата, заревал с глас царят и извикал:

— Върнете му и мелницата, и магарето, и пари му дайте отгоре, само да се маха по-скоро със своята тояга!

Така селянинът си взел обратно и мелницата, и магарето, и отгоре на това занесъл и много пари в къщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.